

Nr 317.

Av herr **Hage**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 4, med förslag till lag om ändring i vissa delar av vattenlagen m. m.

Med avseende på det föreliggande förslaget till lag om flottning i allmän flottled (proposition nr 4) tillåter jag mig härmed att göra vissa anmärkningar.

För det första vill jag då framhålla, att den i 2 kap. § 9 föreslagna tiden för anmälande av skada synes mig allt för knappt tilltagen. Många gånger torde det kunna hända, att inträffad skada beaktas först tämligen lång tid efter det den inträffat, eller också kan det hända, att person (strandägare), som tillfogats skadan, ej kommer sig för att i rätt tid vidtaga åtgärder för skadans anmälande. Det anses därför, att bestämmelserna i denna del böra formuleras så, att skadan skall anmälas senast före utgången av kalenderåret närmast efter det, då skadan uppkom. Genom en sådan bestämmelse tillkomst skulle det bli obehövt med den nu föreslagna tilläggsbestämmelsen: »Har flottning någonstades pågått efter den 1 november» etc. § 9.

Enligt mitt förmenande borde även § 11 kompletteras med ett tilllägg. Den, som tillfogats skada genom flottning, bör givetvis ha rätt fortast möjligt erhålla ersättning härför. På grund härav anses, att nämnda paragraf bör kompletteras med det tillägget, att syn för skadeersättnings bestämmande ej bör uppskjutas i de fall, där den, som lidit skadan, ovillkorligen fordrar skyndsamt uppskattning av skadan och skyndsamt ersättning härför samt skadans omfattning kan anses någorlunda betydlig i ekonomiskt avseende. § 11.

Vissa bestämmelser i § 12 torde ej heller vara väl avvägda. Jag avser härmed de bestämmelser, varigenom stadgas, att »där ersättning

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 4 saml. 119 häft. (Nr 317—318.) 1

(vid skiljemannaförrättning) ej sättes högre än den ersättningsskyldige före förrättningen bjudit, skall envar stånda sina kostnader och vardera gälda halva förrättningskostnaden». Avsikten med denna bestämmelse är synbarligen, att man skall söka begränsa användandet av skiljemanna-institutionen i största möjliga mån. Men följderna av en sådan bestämmelse kan lätt bli den, att den i många fall mindre väl situerade ägaren av en liten del av en älvstrand kan av det mäktiga flottningsbolaget påtvingas att taga mot och godkänna så liten ersättning som helst av fruktan för att han annars får betala dryga förrättningskostnader vid en skiljemannaförrättning. Då man i allmänhet kan antaga, att flottningsbolaget av de två kontrahenterna i ett sådant fall som detta kan anses som den i högre grad ekonomiskt bärkraftige, för vilken ett ådömande av förrättningskostnaden ej betyder så synnerligen mycket, påyrkas, att även i ovannämnda fall den för flottningsskadan skyldige får betala samtliga kostnaderna eller också att staten betalar den del, som skulle falla på ersättningssökandens del.

Samma yrkande göres för det fall, att ersättningsyrkandet ogillas, men det befinnes, att den, som framställt kravet, ej saknat fog därför.

Slutligen torde det också kunna anses alltför hårt att fordra, att ersättningssökande skall — som ifrågasatts i regeringens förslag — gälda all förrättningskostnad och motpartens utgifter i de fall, då ersättningsyrkandet ogillas och det anses, att sökanden saknat fog för sitt yrkande. Med kännedom därom, att tvister av denna art många gånger gälla tämligen invecklade spörsmål, vadan det kan bli nog så svårt att avgöra, när intet fog förelegat för ansökan, samt med kännedom därom, att den ena parten ej sällan är i en ekonomisk svag situation, vågar jag hemställa, att i fall, sådana som dessa, staten betalar ovan nämnda kostnader eller åtminstone hälften av desamma.

Med hänsyn till vad ovan sagts hemställes alltså,

att riksdagen måtte i Kungl. Maj:ts proposition nr 4 med förslag till lag om ändringar i vissa delar av vattenlagen m. m. vidtaga de ändringar, som här ovan påyrkats.

Stockholm den 4 februari 1919.

Ernst Hage.